



Biblická čtení

Žalm 100 k díkůvzdání: Hlahol Hospodinu, celá země! Radostně služte Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem! Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. Vstupte do jeho bran s díkůvzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení!

Lukáš 15, 1-3.11b-24: Do jeho blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a zákoníci mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.‘ I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.‘ Ale otec rozkázal svým služebníkům: ‚Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘ A začali se veselit.

Lukáš 15, 25-32: Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: ‚Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.‘ I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on mu odpověděl: ‚Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.‘ On mu řekl: ‚Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.

Radujme se

Farizeové a zákoníci si mezi sebou o Ježíši říkali: přátelí se se špatnými lidmi. Zatímco nás stále napomíná, dokonce i kritizuje. Proč, stěžují si. Vždyť ve společnosti tehdejšího Izraele mu byli v myšlení a způsobu života nejbližší. Znalí a vykládali Zákon a snažili se ho svým životem plnit jako on. Ale Ježíš jim říká: nestačí, abyste nezabýjeli, nekradli, ctili své otce a matky, dodržovali sobotu a jedli jen košer jídla, ale dejte se smířit s Bohem. U Pána Boha si svým dobrým životem žádný nárok na něco či dokonce věčný život nevysloužíte. My, dnešní křesťané, jsme také tou nejbližší skupinou lidí ve společnosti, která zná Boží přikázání a snaží se je plnit. Ani my si nevysloužíme nějaký nárok.

Syn, který žil s otcem a rozmnožoval dál zemědělskou produkci, je takovým farizejem tehdejší doby a křesťanem té dnešní. Žije spořádaně, plní Zákon, ale domnívá se a také to svému otci naštvaně vyčte, že má nárok na speciální zacházení. To si možná minimálně zpočátku myslíme i my. Ale podobenství nás vede dál.

Bude mnohem lepší, když naše upřímné pokání a lítost nebude jen slovní, ale bude se podobat jednání toho mladšího syna, i když všechny zděděné peníze prošťuroval v nesmyslných radovánkách. Šel nakonec do sebe, sice až tehdy, když mu bylo strašně, vždyť byl jako Žid velmi ponížen, musel krmit vepře – pro něho nečistá zvířata - ale litoval a nejen slovy. Nevymlouval se, což je často to, co děláme

my. Nehledal důvody své špatné životní situace jinde než v sobě. Rozhodl se a vydal se zpátky do domu svého Otce. Je nám jasné, že Otcem v podobenství je Bůh Otec.

Podobenství se týká každého z nás. Na nás je, jak s ním naložíme.

Ale podobenství ukazuje i na celou církev. Ukazuje, že část církve může také svěřený majetek prošťurovat nerozumným jednáním, nedbalostí a jeho neudržováním, který vede k jeho prodeji a lacinému se zbavování. Přestože se naše církevní dědictví nedaří všude dobře obhospodařovat, neklesejme na mysli. Nebuďme tím rozčileným starším bratrem.

Radujme se a buďme vděční, že Pán Bůh čeká na náš návrat. A přemýšlejme, jak se v církvi zachovat, abychom nebyli „jen“ farizeji a zákoníky, ale abychom byli skutečně navracejícími se syny a dcerami do domu našeho Otce v nebesích.

Podívat se na své osobní chyby očima, které nám nejprve otevře Pán Bůh. Tedy neporovnávat se s druhými. V podobenství vidíme, kam to vede; naplnil by nás vztek a nenávisť, namísto radosti a vděčnosti.

Pochopit a přijmout tu nevýslovnou milost, že ať já sám/sama mám za sebou cokoli, ať církev udělala cokoli, můžeme se všichni vrátit k Pánu Bohu; ani já, ani církev nejsme ztraceni. To je důvod k velké radosti a vděčnosti. To je důvod k radostné službě Hospodinu. On je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. Amen.

